

[Svend E. Johansen.]

nemfører en Form for Straf, der hedder skærpet Arrest, som kan idømmes fra 2 til 30 Dage, og hvor Raffinementet bestaar i, at den, der skal udstaa denne Straf, ikke maa beskæftiges, heller ikke ved Læsning. Det vil sige, at han kan komme til at hendside for et Tidsrum af 30 Dage i en Celle uden at have noget som helst andet at tage sig til end at betragte Cellens fire Vægge og saa maaske beskæftige Tankerne med Militærets Fortræffelighed og Fædrelandskærlighedens ejendommelige Udslag. Jeg tror, at hvis man spørger Psykologer og andre, der beskæftiger sig med de lidt finere Dele af den menneskelige Tilværelse, vil man faa at vide, at dette er en i allerhøjeste Grad barbarisk Form for Afstraffelse.

Hvad angaar Lovforslagets forskellige Paragraffer, har jeg allerede gjort opmærksom paa, at ifølge § 6 c), saa vidt jeg forstaar den, udvides Loven til, hvis Danmark befinder sig i Krigstilstand, at omfatte hele den danske Civilbefolkning. I § 34 fremhæver man forskellige Forseelser, som Befolkningen kan gøre sig skyldig i; der staar bl. a. i Stk. 6, at hvis man undlader at udføre en Befaling, kan man straffes for Krigsforræderi med Fængsel i ikke under 8 Aar. Det er et meget kraftigt Magtmiddel, man her giver den militære Retspleje, og som Civilbefolkningen altsaa kan komme ind under. Det synes jeg dog ogsaa man skal gøre sig klart, før man med udpræget Begejstring hylder det Fremskridt, som Udvalgets Arbejde betegner.

Man hævder Lydighedspligten for Mandskabet, men i § 12 bebyrder man det samme Mandskab med et Ansvar, idet det ved at adlyde en Befaling, der tilsigter en retsstridig Handling, bliver medansvarligt. Nu har jeg forstaaet, at Disciplinen i den danske Hær — hvad der ogsaa er gjort gældende heroppefra — ikke er særlig god i Øjeblikket og kun kan opretholdes ved, at det menige Mandskab udviser en absolut og ubetinget Lydighed over for deres foresatte, og at de udfører de tjenstlige Befalinger, der tildeles dem, straks og uden Refleksioner. Det fastslaas ogsaa udtrykkeligt i § 48, Stk. 1, at den, der gør sig skyldig i Ulydighed mod en foresats eller Vagts tjenstlige Befaling, straffes med Arrest eller med Fængsel indtil 6 Maaneder. Men i §

12 fastslaar man, at den paagældende, der skal adlyde den tjenstlige Befaling, har et Medansvar i Henseende til, at Befalingen ikke tilsigter en retsstridig Handling.

Jeg vil gerne spørge Forsvarsministeren, hvorledes man bringer disse to Paragraffer i Overensstemmelse med hinanden, og hvor man trækker Grænsen mellem en Vurdering af, om Befalingen tilsigter en retsstridig Handling, og Lydighedsnægtelse. For det er jo ikke nogen ringe Straf, man kan paadrage sig ved Lydighedsnægtelse, og samtidig er det ikke noget ringe Ansvar, man i Henhold til § 12 kan paadrage sig, hvis Befalingen tilsigter en retsstridig Handling.

Jeg har et Spørgsmaal til Udvalget eller rettere til Forsvarsministeren, der jo her repræsenterer Udvalget, nemlig hvad der skal forstaaes ved § 13, der siger, at er en Overtrædelse af denne Lov begaaet af Frygt for personlig Fare, kan Straffen nedsættes eller bortfalde, hvis den skyldige, førend endelig Dom afsiges, giver Prøve paa udmærket Mod. Der hævdes, at denne Paragraf har et pædagogisk Formaal, og det betvivler jeg ikke, men jeg forstaar den ikke rigtig. Man skal ifølge Paragraffen straffes, fordi man af personlig Frygt ikke har gjort sin Pligt, men hvis den endelige Dom ikke er afsagt og man forinden giver Prøve paa udmærket Mod, kan Straffen altsaa nedsættes eller helt bortfalde, men hvilke Former for udpræget modige Handlinger tænker man paa i denne Forbindelse?

Jeg vil ogsaa gerne opholde mig et Øjeblik ved det, som man i den almindelige Drøftelse kalder Dødsstraf, og som man i den militære Sprogbrug kalder Livsstraf. I Fredstid kender man intet til Livsstraffen, da er den afskaffet — eller rettere Dødsstraffen, for ikke at blive misforstaaet. Men saa snart Danmark befinder sig i Krig eller under krigslignende Forhold, kan Dødsstraffen altsaa anvendes som den sidste og haardeste og absolutte Straf for Overtrædelse af den militære Straffelov.

Nu er vi i Retsforbundet principielle Modstandere af Dødsstraf inden for den borgerlige Straffelovs Omraade, og det er meget vanskeligt for os at se, hvilke Bevæggrunde der skulde være til, at vi med Hensyn til den militære Straffelov skulde se med andre Øjne paa Dødsstraffen. Den